

скый. За това единъ Българинъ кога слуша да ся говори или да ся чете на тоя языкъ, рѣчѣты ще разумѣва, а мысли-ты щѣтъ му ся показвать странно и не добрѣ изречены, та съ тоя языкъ мжно може да му ся прѣдаде нѣчто. Така каквы-то съкровища отъ познанія да има въ книги, написаны на тоя языкъ, тыя за Българы-ты щѣтъ сж като недостѣпны; може да ся ползывать отъ тѣхъ само они, кон-то сж изгубили години врѣмя, за да изучать начина, съ кой-то по тоя языкъ ся пише. А и не може да има по тоя языкъ всякаквы писавія и въ голѣмо количество; зачто-то той е искусственъ, та неможе да ся пиши на него така лесно както на языкъ естественъ кого-то научва человекъ отъ живъ разговоръ. На такъвъ языкъ малцина могжтъ да ся улеснить да пишжтъ, а по-вече-то ужъ да подрѣжывать нему, побрѣкватся, та послѣ и сами не разумѣвать, что казвать,

Такъвъ ъе Цръковно-Славянскый языкъ, а нѣкон искать да употрѣбимъ него за писменъ, та по него да ся изучваме. Да направимъ това ще рече, да докараме мжнотж на работж-тж си или да ѡ направимъ невъзможнж. И нанствнж, кой-то иска да ся изучи съ тоя языкъ трѣбва да изгуби много врѣмя, за да научи пръвѣ него, та че послѣ да учи науки; а така, когато да свршиши